

Cancelarul statului, contele Axel Oxenstierna și Biblia

I

În grădina liniștită a casei senioriale din Stockholm, izolată de zgomotul străzilor și de agitația portului, stă statuia de bronz a lui Axel Oxenstierna, al renumitului cancelar suedez al statului. Foarte aproape de acolo, în Riddarholmskirche, panteonul regilor suedezi, se află sicriul marelui său domn și prieten, Gustav Adolf, și sicriile eroilor suedezi din războiul de treizeci de ani: Torstenson și Banér. Un spațiu minunat această biserică, unde se odihnesc cei mai viteji dintre viteji, unde este sicriul Leului, Carol al XII-lea, unde aproape nenumăratele steaguri inamice cucerite se descompun încet în praf. Aici sicriile și descompunerea vorbesc mai tare decât gloria eroilor pe care lumea o numește „nemuritoare”, dar care se scufundă totuși așa de repede în uitare. Cuvântul „A trecut! – A trecut!” umple mândrele bolți, în timp ce omul visător al secolului al douăzecilea meditează melancolic la lupta, la perseverența și victoria acestor vieți demult încheiate. „Țărână ești și în țărână te vei întoarce!” Ce obține omul muritor zbatându-se, luptând cu sabia, cu puterea voinței și cu activitatea minții – pălește. În astfel de locuri, unde istoria unui popor întreg pare să fie strânsă la un loc în oamenii mari ai națiunii, privitorului tăcut i se impune, vrând sau nevrând, întrebarea: Ce este omul? Și răspunsul este: praf! Legea morții este scrisă pe toată natura lui, pe toate lucrările lui. Numai aceea ce se petrece în viața adevăraților copii ai lui Dumnezeu pentru Isus, în dragoste slujitoare, rugătoare – toate acelea în care a fost căutată cu adevărat onoarea lui Dumnezeu și nu a oamenilor – aceea are valoare veșnică. Domnul va aprecia aceasta. Adevărata istorie a oamenilor este scrisă în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu – dar putem deja aici să aruncăm o privire în viața ascunsă a unor oameni. Acesta este cazul și la Oxenstierna, căruia patrie i-a acordat fără invidie locul celui mai mare om de stat suedez.

II

Printre eroii suedezi ale căror nume și activitate din războiul de treizeci de ani sunt întreșute cu istoria germană, Axel Oxenstierna ocupă primul loc, alături de regele Gustav al II-lea Adolf. Născut în 16 iunie 1583, el a studiat dreptul public și teologia la Rostock, Wittenberg și Jena. Deja la 23 de ani a fost ministru plenipotențiar suedez la Mecklenburg. Apoi a restabilit, ca persoană regală care împluternicește, pacea dintre orașul Reval și nobilimea din Livonia. Confirmarea lui în această problemă dificilă l-a determinat pe regele Carol al IX-lea al Suediei, să-l numească pe tânărul Oxenstierna ca membru al consiliului de stat și ca tutore al copiilor regali în cazul morții sale și ca președinte al regenței. Carol al IX-lea a murit în anul 1611. Gustav Adolf, abia în vârstă de 17 ani, a fost declarat major de către stările sociale și a urcat pe tronul Suediei. El l-a numit pe Oxenstierna, pe atunci în vârstă de 28 de ani, cancelar de stat și a legat cu el cea mai profundă prietenie a inimii, care a rămas nezdruccinată până la moartea regelui.

Carol al IX-lea le-a lăsat fiilor lui moștenirea grea a trei războaie concomitente: împotriva Danemarcei, a Rusiei și a Poloniei. După lupte dure împotriva danezilor au reușit deja în ianuarie 1613, în pacea de la Knäret, să ia înapoi tot ce cuceriseră danezii. Astfel eliberați de inamicul lor cel mai primejdios, cei doi prieteni și-au îndreptat puterea imediat împotriva Rusiei. Lupta a durat până în 1617 și s-a încheiat cu pacea de la Stolbowa, cu un succes deplin al Suediei.

Între timp au continuat conflictele cu Polonia, întrerupte de mai multe armistiții. Începând din anul 1621, Suedia și-a întors toată puterea împotriva Poloniei, cu reușită favorabilă. Totuși, n-au reușit să smulgă polonezilor o pace, deoarece aceștia au fost susținuți de Austria. În aceste condiții, Suedia a încheiat în anul 1629 un armistițiu de șase ani cu Polonia, ca să aibă mână liberă împotriva împăratului Germaniei. Astfel a intrat Gustav al II-lea în arena

războiului de treizeci de ani. Oxenstierna a fost acela care a încheiat armistițiul cu Polonia, sub mijlocire franceză și engleză, și cu ducele de Pomerania a obținut luarea în stăpânire a orașului Stralsund, prin trupe suedeze. Când locul de acțiune al războiului a fost mutat în inima Germaniei, Oxenstierna a fost trimis pe Rin de către rege, cu împuternicire nelimitată, în calitate de comandant suprem; el și-a așezat cartierul general în Mainz. Acolo tocmai adunase o oștire la dispoziția regelui, când Gustav Adolf a căzut la Lützen. Oxenstierna s-a grăbit spre Dresda și Berlin, a negociat individual cu prinții protestanți asupra continuării războiului. La congresul de la Heilbronn (1633) a unit cercurile francilor, ale șvabilor și cele renane cu Suedia: El însuși a fost recunoscut drept conducător al acestei Ligi. În timp ce încerca să obțină în Franța și Olanda participarea acestor puteri la cauza protestantă, aceasta din urmă a obținut o lovitură puternică în bătălia de la Nördlingen. La întoarcerea sa, Oxenstierna a găsit totul în cea mai mare dezordine, aliații șovăiau, soldații erau nemulțumiți și indisciplinați; prințul elector din Saxonia trecuse deschis de partea cauzei inamicului. Dar spiritul bogat în resurse al cancelarului suedez a știut și în aceste condiții, aparent deznădăjduite, să salveze partida protestantă de la prăbușire.

Când în sfârșit în anul 1636, prin talentul de strateg al lui Banér și intervenția oștirii franceze sub Bernhard von Weimar, victoria armelor protestante părea asigurată, Oxenstierna a predat puterea care îi fusese încredințată în Germania, s-a întors în Suedia și și-a ocupat locul de cancelar al statului și tutore al reginei Christina. Legile administrative, pe care le-a proiectat, au trecut drept o capodoperă a diplomației și s-au dovedit a fi spre salvarea patriei sale. Ultimii 18 ani ai serviciului său i-a pus în joc pentru misiunea de a menține onoarea și independența Suediei, de a însufleți comerțul, de a crește bunăstarea. Viața lui politică, la fel și viața lui privată stau fără pată în fața poporului său, al cărui mare binefăcător și prieten a fost. Ultimul său succes diplomatic a constat în tratatul de pace care a fost încheiat cu Danemarca la Drömsebo, în 1645. Suedia a câștigat prin acest tratat mai multe provincii. Regina Christina l-a ridicat pe Oxenstierna la rangul de conte.

Aceasta este în linii principale viața politică a lui Oxenstierna. El a dus cauza patriei sale la succes în condițiile cele mai dificile și face parte dintre puținele personalități ale acestui pământ, al căror caracter n-a arătat nici o pată în feluritele neplăceri. El a savurat culmile gloriei pământești și ale admirației omenești și a privit adânc în nesiguranța a tot ce omul agonisește și posedă. Dacă se poate spune despre cineva că a cunoscut viața, atunci cu siguranță este acest bărbat, care a stat timp de 48 de ani pe poziție conducătoare în domeniul politic și militar. A murit în 28 august 1654, după ce în ultimii ani s-a retras din problemele statului.

III

În acest timp Oxenstierna a fost vizitat de trimisul englez la curtea suedeză, Whitelome. La despărțire, bătrânul cancelar a spus următoarele cuvinte: „Am experimentat multe în lume și am avut în ea multe ceasuri plăcute. Dar arta de a trăi cu adevărat vesel și fericit n-am înțeles-o decât acum. Îi mulțumesc Dumnezeui mele că El mi-a acordat timpul să învăț să-L cunosc pe El și pe mine însumi. Singura desfătare pe care o am și o caut, care îmi dă mai mult decât tot ce-mi poate da lumea, este cunoașterea dragostei lui Dumnezeu în inima mea și citirea acestei minunate cărți.” (La aceste cuvinte a pus mâna pe Biblie.) „Dumneavoastră, domnul meu,” a continuat Oxenstierna, „sunteți în cea mai frumoasă floare a anilor dumneavoastră, stați în mare favoare la regi și prinți, sunteți folosit la cele mai importante probleme și le rezolvați în deplină sănătate și cu cea mai mare vioiciune, dar toate acestea vă vor părăsi odată. Atunci veți înțelege mai bine vorbele mele și le veți găsi adevărate. Atunci veți recunoaște că mai multă înțelepciune, mângâiere, adevăr și plăcere sunt de găsit într-o viață liniștită, sfințită de Dumnezeu și în citirea Cuvântului Său, decât la toate curțile și în toate manifestările de bunăvoință ale prinților.”

Aceasta este opinia unui bărbat, care foarte talentat și foarte instruit, i-a depășit aproape pe toți contemporanii lui. El n-a fost influențat de opinia unei partide religioase, drumul vieții lui și poziția l-au făcut liber de opiniile zilei. Acum găsisse ceva mai bun decât onoruri, strălucire, bogăție și succese politice: Cartea cântilor, Cuvântul lui Dumnezeu; devenise un creștin biblic. Ce contrast între opinia acestui om cu experiența vieții și nebunia arogantă a generației moderne! Dacă un bărbat așa de mare și de loial găsește în Biblie putere și bucurie când viața lui pământescă se pleacă spre apus, oare să nu merite atunci osteneala de a păși cu seriozitate în fața întrebării: **Ce este Biblia?**

IV¹

Biblia este cartea tuturor epocilor. Ea este cartea lui Dumnezeu, revelația Lui desăvârșită. Propriul Său glas vorbește fiecăruia dintre noi. Este o carte pentru toate clasele de oameni, mari și mici, bogați și săraci, învățați sau neînvățați, bătrâni și tineri. Ea vorbește direct inimii; ea pătrunde adânc până în izvoarele ascunse ale gândurilor noastre și cercetează cele mai tainice unghere ale conștiinței noastre – ea ne judecă și ne apreciază până la măduvă. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor ca orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, atât încheieturile, cât și măduva și judecă gândurile și intențiile inimii.” (Evrei 4,12.)

Ce atotcuprinzătoare este această carte! Ea tratează obiceiurile, deprinderile, datinile și principiile secolului al nouăsprezecelea al erei creștine cu aceeași fermitate și precizie ca pe cele din perioada cea mai timpurie a existenței omenești. Ea desfășoară o cunoștință perfectă cu omul în fiecare secțiune a istoriei sale. Londra și Parisul de astăzi își găsesc imaginea în oglindă cu aceeași fidelitate și exactitate pe paginile Sfintei Scripturi, ca Tirul acum trei mii de ani. Vedem în această carte minunată tabloul istoriei și al societății omenești pe fiecare treaptă a dezvoltării lor, desenat de o mână de Maestru.

Biblia a fost contrazisă mai mult decât oricare altă carte. Iar și iar se scoală cineva ca să desființeze această carte, dar ea seamănă cu un bloc de granit care este la fel de lung, de lat și de înalt și dacă îl răstorni, atunci el este totuși mereu cu fața în sus.

Până în anul 1800 au fost tipărite patru până la șase milioane de exemplare ale Sfintei Scripturi. Nici o sută de ani mai târziu, în anul 1897, șpalturile statistice ale celor optzeci de Societăți Biblice diferite existente acum, cu agențiile lor și cu societățile lor de binefacere, au anunțat răspândirea a 290 000 000 de exemplare de Biblii, Testamente și părți ale Bibliei în 395 de limbi și dialecte, care au fost răspândite exclusiv de către acele Societăți Biblice din 1804, în afară de milioanele necunoscute de Biblii și Testamente care au fost răspândite de persoane particulare și uniuni.

În Biblie, apostolii Domnului mărturisesc ce au văzut și au trăit. – Ioan, apostolul, nu spune: „Ce am visat sau am născocit noi, aceea vă vestim și vouă”, ci: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, ... aceea vă vestim și vouă.” (1 Ioan 1,1-3.) Aceasta a fost mărturia lor, că L-au văzut pe Hristos în viața și în moartea Lui; și L-au văzut și după învierea Lui, I-au văzut mâinile, I-au simțit semnele cuielelor și au pipăit rana făcută de suliță în coasta Lui; așa că ei predicau ca martori oculari moartea și învierea lui Isus Hristos.

În Biblie este vorba despre realități. Dacă presupunem că un oarecare om evlavios ar fi scris Biblia, că un comitet de oameni de știință respectabili au revizuit-o și că o societatea religioasă a editat-o, am fi auzit noi atunci vreodată despre beția lui Noe, despre înșelătoria lui Avraam, despre rușinea lui Lot, despre înșelătoria lui Iacov, despre gâlceava dintre Pavel și Barnaba sau despre lepădarea gravă și ipocrizia lui Petru? Astfel de editori ar fi gândit: nu folosește la nimic să spunem ceva despre acestea; în fond, fac parte din trecut, nu ajută pe

---

¹ Folosind Scriptura, de H. L. Hastings: „Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?”, editura „Frații Dönges” - Dillenburg

nimeni și numai ar dăuna cauzei bune.” Un asemenea comitet de savanți sus-puși, căruia i s-ar fi încredințat redactarea Bibliei, ne-ar fi dat biografii ale unor bărbați a căror existență ar fi fost un model de evlavie și decență, în loc de o sărmană păcătoșenie. Poate că se întâmplă uneori ca cineva să țină un jurnal și ca după moartea lui acesta să ajungă la tipar. Dar aici sunt atunci omise toate boacănile joshnice pe care le-a făcut și, dimpotrivă, se relatează despre multă loialitate și confirmare. Noi citim cu uimire o pagină după altă și ne gândim: „Ce om bun a fost acesta!” În felul acesta scriu oamenii istoria. Dar dacă Atotștiutorul scrie viața unui om, atunci aflăm tot adevărul despre el. Nu există multe persoane care ar vrea să-și vadă biografia scrisă de Dumnezeu. – Dumnezeu nu-l alege pe bietul cerșetor nenorocit ca să-l expună; nu, El nu ne dă nici măcar numele tâlharului de pe cruce, nici numele acelei sărmame femei care a udat picioarele Mântuitorului cu lacrimile ei; dar pe împăratul David îl trage de pe tron și îl așează în sac și cenușă și îi zdrobește inima în așa măsură, încât exclamă: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele!” –

O altă dovadă a caracterului divin al Bibliei: profețiile împlinite! Câtă vreme „Babilonul zace în ruine (Jeremia 50,8-13), câtă vreme „Ninive este o pustietate, un pământ fără apă ca uscatul” (Țefania 2,13-14), câtă vreme „Egiptul este cea mai neînsemnată dintre împărății (Ezechiel 29,1-15), câtă vreme „Tirul este o stâncă goală, un loc unde pescarii își vor întinde mrejele de prins pești (Ezechiel 26,1-14), câtă vreme Ierusalimul este călcat în picioare de națiunii (Luca 21,24) – atâta timp avem dovada că un Dumnezeu atotștiutor a dictat profețiile acestei cărți și că aceste preziceri n-au luat naștere „prin voia omului”.

Noi numim Biblia „o carte”, dar de fapt sunt 66 de cărți diferite, întocmite de 30 până la 40 de persoane diferite. Fiecare carte este independentă și cu toate acestea, fiecare carte este înlănțuită cu toate celelalte cărți; un singur duh străbate întregul. – Au fost necesari aproximativ 1500 de ani ca să se definitiveze această carte și cel care a făcut încheierea n-a avut nici o legătură cu cel care a început-o. Cum ar putea, persoane care au scris izolat și independent, să producă o asemenea lucrare? – Să presupunem că 30 până la 40 de oameni vin la mine. Unul vine din Berlin, altul din Paris, un al treilea din Londra și tot așa din fiecare oraș al Europei: fiecare aduce câte un bloc de marmură cu o formă deosebită. Iau blocurile în ordine, le asamblez până formează statura unui om într-o simetrie perfectă. Atunci spun: „Cum au putut acești oameni, care nu s-au văzut niciodată, să dăltuiască această statuie frumoasă?” Tu răspunzi: „Este ușor de explicat. O mână de maestru a elaborat toată statuia, a format modelele, a dat indicația și a împărțit-o astfel, încât fiecare bucată să se potrivească exact în întreg.” Exact la fel este aici. Cartea provine din țări diferite ale pământului, persoane din toate clasele sociale au contribuit la ea în timpul unei perioade de 1500 de ani, și totuși este astfel asamblată, ca să constituie un întreg minunat, armonios. Cum a fost posibil lucrul acesta? „Oameni sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit conduși de Duhul Sfânt.”

În continuare conchid, din influența pe care ea o exercită asupra oamenilor, că această carte este străbătută de suflarea de viață a lui Dumnezeu. Mulți sunt cei care studiază: filozofia, astronomia, geografia, geologia. Dar s-a auzit vreodată că filozofia sau știința matematicii sau geologia l-a răscumpărat pe vreunul din păcat și pierzare sau că vreo inimă disperată a găsit pace prin știința omenească? Ei bine, noi nu aducem nici unul, nici doi, nici zece, ci mii de oameni care confirmă: „Eram nenorocit și pierdut, i-am frânt inima bătrânei mele mame, mi-am adus familia în sărăcie, inima sărmanei mele soții era fără mângâiere, copiii mei fugeau când auzeau pașii tatălui lor; eram păcătos, împovărat de vină, fără cămin, fără nădejde până când am auzit cuvintele acestei cărți.” Mulți pot pune degetul pe cuvântul care le-a captivat sufletul. Poate a fost: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!” Sau poate a fost acest citat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” Sau acesta: - „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.” Ei pot numi cuvintele prin care sufletul lor a fost salvat. Când acest cuvânt a găsit intrare în inimă, lumina nădejzii a

strălucit în fața privirii lor. Pacea dumnezeiască a însuflețit de atunci inima lor. Câte unul chiar povestește cum de atunci semnele de sănătate s-au întors pe obraji palizi ai soției lui și cum pălăriile vechi au dispărut din geamurile sparte ale căminului său devastat, cum cârpele rupte au făcut loc hainelor noi, cum copiii lui îi fug acum în întâmpinare când vine acasă, cum acum este pâine pe masă, foc în soba lui și confort în locuința lui. Toate acestea ți le mărturisește el cu adaosul că această carte a produs schimbarea. – Asemenea minuni face Biblia zilnic. Dacă aveți o altă carte, care face același lucru, aduceți-o aici!

Cum ar fi dacă toți oamenii ar spune: „Am auzit așa de multe despre această carte; așadar, să practicăm odată aceste învățături în viața noastră!” Care ar fi urmarea? Ar înceta: mințitul, furatul, asupritul, desfrâul, beția, pălăvrăgeala. Orice bărbat ar fi un soț, tată sau frate bun, orice femeie ar fi o soție, mamă sau soră bună; toți cetățenii ar fi mulțumiți; n-ar mai exista certuri, bătăi și procese; avocații aproape că ar muri de foame, medicii ar avea cabinete foarte mici; tribunalele ar fi nefolositoare, închisorile și pușcăriile s-ar goli, azilurile de săraci ar fi aproape fără locatari. Într-adevăr, această carte a fost dată de suflarea de viață a Celui atotputernic, este Cuvântul lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede și care se supune în credință.

Dacă te duci la bordul unei corăbii englezești și privești un capăt de parâmbă, vei vedea înăuntru un fir roșu, care străbate fiecare picior al acestei parâme care aparține guvernului englez, așa că dacă ar fi furată o bucată de funie și apoi ar fi tăiată în țoli, fiecare bucată ar arăta prin acest indiciu de unde face parte. Așa este și cu Biblia; dacă am tăia-o în o mie de bucăți, în fiecare se găsește un gând, o faptă mare străbate întregul. Permanent arată și se referă la o mare Personalitate, la „Sămânța femeii”, care a zdrobit capul șarpelui, la „Sămânța lui Avraam”, în care vor fi binecuvântate toate popoarele pământului, la „Omul durerii”, disprețuit și respins, „Hristosul Dumnezeului nostru”, născut în Betleem, răstignit pe Golgota, înviat triumfător din mormântul lui Iosif, înălțat, șezând la dreapta lui Dumnezeu, care va veni cândva să judece lumea și va governa în veci ca Domn. În jurul acestei Personalități se învârtește toată istoria acestei cărți. „Despre El mărturisesc Moise și prorocii.” –

Cuvântul lui Dumnezeu vestește sfârșitul chiar de la început. El nu este numai compasul care l-a călăuzit pe orice drumeț obosit la odihna lui de veci, ci și relatarea marelui plan și al scopului final al Celui atotputernic, referitor la lumea pe care a creat-o și la adevărata Biserică, pe care El a răscumpărat-o. Ea desfășoară planul veșnic al lui Dumnezeu, care este revelat în Hristos Isus; dacă va compara cineva primele trei capitole ale Bibliei cu ultimele trei, va fi surprins de concordanța care iese la iveală. – La începutul Bibliei citim despre o lume nouă: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul.” (Geneza 1,1); și la sfârșitul Bibliei citim iar despre o lume nouă: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră” (Apocalipsa 21,1). Și mai departe: Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” și a fost lumină” (Geneza 1,1-3); la fel în Apocalipsa 21,23.25: „Cetatea n-are nevoie nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu și făclia ei este Mielul. - - Și porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă acolo nu va fi noapte.” Mai departe: – „Un râu ieșea din Eden ca să ude grădina; și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe” (Geneza 2,10). Acolo: „Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului” (Apocalipsa 22,1). La început îl vedem pe satan făcându-și intrarea ca să înșele și să distrugă; la sfârșit vedem că el este aruncat în adânc - - - „ca să nu mai înșele neamurile” (Apocalipsa 20,3). La început vin în lume: păcat și durere, tânguiri și moarte; la sfârșit „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Moartea nu va mai exista. Nu va fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21,4). La început pământul este blestemat să dea spini și pălămidă din cauza încălcării (Geneza 3,18). La sfârșit „Nu va mai fi nici un blestem. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea” (Apocalipsa 22,3). La început se spune: „Și acum, nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci” (Geneza 3,22). La sfârșit găsim pomul vieții în mijlocul noului Ierusalim: „Ferice de cei care

își spală hainele ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” (Apocalipsa 22,14 textual.). La început, primul Adam a pierdut stăpânirea asupra pământului și a fost izgonit din Paradis cu rușine și regret; la sfârșit Îl găsim pe al doilea Adam pe tron, ca biruitor asupra păcatului, a morții și a împărăției morților și guvernând veșnic ca Domn peste toate, în triumf și slavă; la El și cu El sunt toți cei răscumparați.

Acestea și alte fapte arată că Biblia nu este o cârpăceală omenească. Atunci când Columb a ajuns la vărsarea fluviului Orinoko, unul dintre însoțitorii lui a spus că au descoperit o insulă. Dar el a răspuns: „Nu, un asemenea fluviu nu străbate o insulă. O asemenea violență puternică de ape trebuie să preia apele unui continent.” Așa și Biblia: ea nu a izvorât din inima pustie a oamenilor, ci își are originea în străfundul înțelepciunii, al dragostei și al harului dumnezeiesc. Ea este copia Duhului dumnezeiesc, o desfășurare a sfatului divin, revelația voii divine; este cuvântul lui Dumnezeu.

De această stâncă a Cuvântului lui Dumnezeu se sparg toate valurile opiniilor și ale învățăturilor necredincioase; ele nu pot să zdruncine puterea lui dumnezeiască și durabilitatea lui veșnică. Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi atins de nimic. Puterile aliate ale pământului și ale iadului, ale oamenilor și ale diavolilor nu vor putea niciodată să desființeze Cuvântul Dumnezeului viu. El va exista în slava și puterea lui caracteristică din veac în veac, în ciuda atacurilor vrăjmașilor lui. „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri” (Psalmul 119,89 textual.). „Tu ai înălțat Cuvântul Tău mai presus de tot Numele Tău” (Psalmul 138,2 textual.). Ce altceva ne rămâne nouă de făcut? Un singur lucru: – „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalmul 119,11 textual.). În aceasta stă taina adâncă a păcii, pe care lumea nici n-o poate da, nici n-o poate lua.

V

Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?

Cine va îndrăzni să conteste această realitate fericită? Dacă o recunoști, atunci te vei supune autorității Cuvântului lui Dumnezeu, vei deveni cu adevărat un creștin biblic.

Ai umblat până acum fără pacea cu Dumnezeu, fără să-L cunoști pe Isus ca Mântuitor al tău? Citește zilnic cu rugăciune Cuvântul lui Dumnezeu și atunci ochii tăi vor deveni văzători, ca să-L recunoști pe Isus. Harul Său te va apuca, vei găsi viața veșnică.

Dacă ești un creștin convertit, atunci Cuvântul lui Dumnezeu te va elibera de capcanele înclinațiilor omenești, la o siguranță fericită: aici Domnul Însuși vorbește cu tine. Vei deveni tare prin puterea harului și a adevărului.

Încrede-te cu adevărat în Cuvântul lui Dumnezeu! Dumnezeu te va binecuvânta atunci într-un mod deosebit, niciodată bănuit. Vei arunca priviri adânci în inima lui Dumnezeu, în lumea nevăzută, în veșnicie și vei striga de bucurie: – „Mărturiile Tale sunt moștenirea mea în veci, căci ele sunt bucuria inimii mele!” (Psalmul 119,111 textual.)